

mind az égre
nyílnak magam maradok
csak szárazon öreg ág
az avaron szarvasok figyelik
évről évre testem ráncos
kopárságát

Tokai Tamás 47

FELJEGYZÉSEK A SZENT HEGYRŐL

Xuanhe periódus, 6. év

magam mögött
hagytam a botom így
mesélik majd száz szirt
alatt apró menedékházakban így
tudják majd ezt mondják ezt
vésik kőbe ezzel melegednek amíg
odakint ordít és szakad az eső és
magasba kiáltott szavaim
visszhangjai árasztják
el az utakat

az ősz 9. napján

alant cseperegnek
szavaim a ködben ázott
ruháim csapzott szárnyak ki
merészeli hát azt mondani
hogyan repülni nem lehet?

Chongning periódus, 2. év

simára koptatott kövek
közt mohos fatörzseket
üdvözlök távolról jött
barátom kérdő szemekkel
néz rám de mielőtt szólhatna
őt is teával kínálok

tavaszi tó dala

48

hová ez a sok bolond
napfény? ez mind ölem
boldogsága tükröt s hullámot
vetek lábadon párálló lányaim
gerinceden keresik a zarándok
nyomát

a tavasz 12. napján

illatos ruháid bomlanak
mintha én érnék ágaidhoz
testem árnyával holott csak
a vízpára az hánt
meztelenre bőröd árnyas
csendjében vadludak
ringanak

az áldozómester éneke

a Kincses Udvarra
lépek elfújom gyertyáit hogy
sokáig ne sejtsék e helyet hogy
egy régi kolostor rejtezik
köves testemen hogy romjai
csak fák és bokrok hogy
innen terül szét az est
sötétje ahogy rejtekemből
az utolsó füstcsíkokat
elnyelő felhőket nézem

mondd egy hang mi
az hogy bomlik lombokra
ecsetem hol lelem színeim
páróját a nyomokat amiken
járhatunk aztán tudom kérdezel
majd sokat hús ligetek
oltalmában haladunk ott
kérdesz majd verseink száradó
cseppjei alatt a szikár
hegyoldalban egy csésze bor
marad velem és a kérdések
egy lombokra kopott
ecseten

útszéli kő

fekete erdő
fekete erdő
erre tartottam a nyílt
tetőre egyedül az
égmezőre gyökeret
gyűjteni akkor egyedül
jöttem egyedül mentem
sorokat véstem nyomaim
vittem te követsz csak a
fekete erdőn

alkony előtt

50

napra nap fordul
ahogy a kőlépcsőket koptatom
sarkaimon lapulevelek lábaim
kemények akár az időtlen
kövek ősi faragások azt
mondják a démonok műve
ez az ösvény most már tudom
láttam nyomaik az avaron
ahogy pár régi oszlop
tetejéről torz fejükkel fájó
sarkaím nézik hideg szél
támad az árnyas oldalon

Zhenghe periódus, 3. év

névtelen pavilon
árnyába húzódunk az ég
perzsel hús forrásvízét
veszünk kísérőink könnyű
teát főznek a korhadó falakon
rég homályos versek elmúlt
délutánok teái hallgatag
sziklákra telepedett
meséink kérget növesztenek
a rengeteg árnyékában

Zhou királynőre emlékezve

lent forrás mellett
hallgattam a mámort
madaram dalai lassan
ereszkedtek mint utolsó
kavics ülök partodon
a vándorok már mind
hazamentek